

Salamon Golda

Itt én vagyok az 1960-as évek vége felé. Én itt, [Máramaros]Szigeten születtem 1926. november harmincadikán. Nem tudom, ki után kaptam a nevet, de érdekes, hogy más Golda nem volt a családban, csak én. Volt még egy, azt hiszem, valami rokon az anyu révén, de azok Szaplancán laktak, nem itt, [Máramaros]Szigeten. Mert nálunk nem kerestek nevet máshol, hanem csak a családból szoktak adni. Nagyszülők után adnak nevet, ha nem élnek már, vagy ha valamelyik családtag meghalt, az után. Az első férjemmel, Simonovits Jenővel csak egyházilag voltam megesküdve, polgárilag nem. Azt mondta a férjem, ha van gyerek, akkor érdemes foglalkozni azzal, hogy esküdjünk meg, de ha nincs gyerek, nincs semmi értelme. Gyerek köztünk nem volt. Én nem hibáztatom őt, mert neki volt felesége és gyereke, de ő soha nem engedett engem, hogy

menjek egy orvoshoz, vizsgáltsam meg magam, hogy hátha talán csak valami kisebb hiba van. Én akartam volna, hogy legyen legalább egy gyerekem. Ő azt mondta, hogyha nincs az Istentől, így rendesen, ő nem enged orvoshoz, ő nem enged operálni, nem enged fürdőbe, nem enged sehová. Nem akart elengedni sehová. És úgy aztán vele éltem harminc évet. De nem volt semmiben se hiányom mellette, mert ügyes ember volt, mindent kikerített. Tartottunk mi mindenféle majorságot, voltak tehének, voltak lovak, gazdálkodással foglalkoztunk. Még a férjem idejében is volt stráfszekerünk, és szállítottunk. 1970-ben halt meg az első férjem, itt, [Máramaros]Szigeten halt meg, itt is van eltemetve, a zsidó temetőben. Rabbi akkor már nem volt, a sakter temette el. Ültem sívét [lásd: gyász], de nem a földön, egy kisszéken ültem csak. Nem tudtam sokat ülni, akkor megvoltak még a lovak, és kellett munka után nézni. Miután ő meghalt, sok mindent eladtam, a lovakat is eladtam, de azt' férjhez mentem másodszer, annak volt lova szintén. A második férjem Salamon Áron volt, Urinak mondták. Egy évvel volt fiatalabb az első férjemnél, 1908-ban született itt, [Máramaros]Szigeten. Vele csak polgárilag esküdtem meg, körülbelül 1972-ben mentem én férjhez. Muszáj volt férjhez menjek, mert olyan volt a foglalkozásunk, hogy volt két stráfszekér, lovak, dolgoztam kocsisokkal, és azok nagyon szemtelenek voltak, nem maradhattam egyedül. És akkor korán [hamar] kellett férjhez menni. Nálunk, a zsidóknál, miután meghal egy asszonynak a férje, nem bűn, még ha négy hétre rá megy is férjhez. Mert a mi vallásunk úgy írja elő, minthogy paráználkodjon, inkább legyen férjnél, és legyen inkább családja.